

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

ΒΟΥΛΑ Α. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

(Αντί για λουλούδια στον τάφο της).

Δέν είχε γνωρίσει ακόμα την χαρά ή γλυκειά παιδούλα. Τά χείλη της τὰ παρθενικά δέν είχαν ακόμη άγγιξει τό ποτήρι τής χαράς. Τό πέρασμά της σκορπούσε χαρά ούραנית, και τό αντίκρουσμά της έδημιούργει εύτυχίαν!

Στό δρόμό της σκορπούσε φώς γιατί ήταν φώς ή ματιά της κ' ήταν ή παρθένη της άγγελική και είχε κάτι άπ' τήν άγνότητα τών Χερουβείμ και κάτι τό άχραντό που τώνχουν τά άνθη, τά κρίνα και τά τριαντάφυλλα που ύπήρξεν άδελφή των... Κόρη άγνή, μ' ολόλευκη ψυχή, μέ διαμαντένιο χαρακτήρα, μέ τήν άγάπη στη ψυχή της που καθρεφτιζόταν ύπερλαμπρή στά δλογάλαζα μάτια της, τά ολόφωτα. Ήταν τό ζηλευτό κόσμημα μίς οικογενείας που τήν λάτρευε, ήταν τό λουλούδι τό ύπερκόσμιο, που στόλιζε τόσο έμμορφα τόν «Νέον Κόσμον». Ποιός τήν είδε και δέν τήν λάτρευσε; Ποιός τήν σίμωσε και δέν έννοιώσε στην ψυχή του τό γλυκό συναίσθημα που σκορπίζουν στό πέρασμά τους οί άγγελοι;

Μά μιά αύγουλα που τά λουλούδια έφεραν μαρμαίμενα, νεκρά στό παγομένο τής Άττικής χώμα, μιά αυγή θλίψως και πένθους, Μοίρα σκληρή τήν ζήλεψε τήν κόρη τήν άφθαστη και θέλησε νόμφη νά τήν δώση στό μαύρο χάρο. Πάλαισε ή κόρη ή άγγελοζάμωτη. Μά τό σκληρό μοιραίο έξεπληρώθη...

... Και μιά βραδιά σέ μιά τής Κηφισιάς βίλλα π' άντηχούσε άπ' τό παραγμένο και τό θρήνο τών δικών της, παραδόσαν ή κόρη τήν άθάνα της ψυχή και κλείστηκαν για πάντα τ' άγαπημένα φωτεινά της μάτια...

Άπό τά ξένα-που-βροισκόμαστε σάν έφρονες για τούς ούρανούς, γλυκειά παιδούλα, σου στείλαμε για ύστατο χαιρετισμό τά κρίνα τών άφρών τών Ιονίων χωμάτων. Κι' όταν γυρίζοντας βρεθήκαμε πάνω στό τάφο σου τόν ράναμε μέ τά άνθη του άνθρωπίνου λόνου, τά δάκρυα. Χαιρε άλησμόνητη!

Π. Κ.

Ο ΤΡΑΓΟΣ

Μιά φορά κι ένα καιρό σ' ένα χωριό του Μωρηά ζούσε ένας χωριάτης πεντάφτωχος. Ο χωριάτης αυτός, Κουτο-Θανάση τόν έλεγγαν, είχε δυό σιυιαιμές χωράρι για νά ζή κι ένα τράγο που τόν άγάπαγε σάν παιδί του. Μιά μέρα όμως ο τράγος ψόφησε. Ο Κουτο Θανάσης πήγε νά σιάση άπ' τό κακό του. Κλαίει και δένφεται! Περονούν ή μέρες μά που νά τόν ξεχάση. Φτάνει κ' ή Κυριακή και κινάει ο Κουτο-Θανάσης νά πάη στην εκκλησιά νά λειτουργηθή. Αέσαφρα καθώς έφυγε ο παππίς βλέπει τό Κουτο-Θανάση νά τόν κνττάη κατάματα και νά κλαίη. Τάχασε ο παππίς. Δέν ήξερε τί νά πη. Ο χωριάτης τόν κνττάζε κι' όλο τόν κνττάζε και δοστου γλάματα. Ο παππίς δέν έβλεπε τήν σφα νά τελειώση ή λειτουργία. Κι' όταν τέλος πάντων είπανε τό «Αι' εύχών», τρέχει στό Κουτο-Θανάση και τόν ρωτάει:

Μωρέ δέ μου λές βλοημένε μου, γιατί μέ κνττάζες ούλη τήν ώρα κι' έκλαιγες;

— Γιατί; λέει ο Κουτο-Θανάσης και τόν πέρουν πάνω ή κλάψες. Γιατί φωτιάς παππά μου; Νά παππούλη μου είχα ένα τράγο και μου ψόφησε. Και τή στιγμή που σ' είδα τόν θυμήθηκα, γιατί του μοιάζεις και μ' άναψες καυμούς παπ-που-λη μου!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΙΣ ΟΝΟΝ

Μιά μέρα σ' είδα γάιδαρο νά λαΐζσαι σκνυμένος άκίνητος και σοβαρός, βαθειά συλλογισμένος. Όσαν νά είχες και τούς δυό μηλίγγου σου γεμάτους προβλήματα' άστρονομικά, ζήτηματα του Κράτους.

Περονόσε κι' ένας κύριος σ' άμάξι έαπλωμένος άμλητος, άγέλατος, βαρύς, σκονουτυφλασμένος... Είδα και τόν άφέντι σου παρέναι από σένα με μωθρα σοβαρότατα, χοντρά και κορμασμένα... Και βλέποντας τόν άνθρωπο και βλέποντας τόν όνο, είπα, δέν καταγώμασε από πιθήκος μόνο. Κι' εύχήθηκα νά σάς χαρή ή κόρη σου τά τρία, που έχει' όμοια τά μυαλά και ίδια τά κρατία...

Σάν είδα τόν άφέντη σου, γάιδαρο νά σεις βοέη, και σ' νά τις πασαλ-φωτίζε χωρίς νά βγάλης λέξι... Ήν βάσταξα και φώναξα, νεροπή στους άπογόνους, νά δέροναν με χονδροέλλα τούς δυστυχεις πορογόνους!...

ΤΙ ΠΙΠΕΡΙ

Έλα ανέβια και πάμε... Φάναξε ο γεωμέτρης. — Ο Θεός μαζί σου! άνέκραξεν ο Κλίμ, άνερχόμενος επί τής άμάξης του. Άν ήξερα πως θά μου συμβή αυτό δέν θά ζο' έπερνα ούτε μ' έκατό ρουβλία. Παρ' όλίγο νά πεθάνω από τό φόβο μου. Ο Κλίμ εκτύπησε τό άλογο του. Ο γεωμέτρης εσέκασε τ' αυτιά του και έβυθίσθη εις σέφρεις. Και ο δρόμος και ο Κλίμ δέν του ένέπνευον κανένα φόβον πλέον... ΑΝΤ. ΤΣΕΧΟΦ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΗΙ

ΑΠΑΡΗΓΟΡΗΤΟΣ

Άιμέ, πώς άπαράτηρες ώιμένα! Μέ πειιά καρδιά, μέ ποιά ψυχή, ψυχή μου, Τό μαύρο και ταλαίπωρο κορμί μου, Που ζούσε μόνο κι' έπνεε για σένα; Έλεος νά λιβή αυτή ή καρδιά για μένα, Τής τύχης μου δέν ήταν, κ' οί ρυθμοί μου Κι' τ' άπαυτό μου δάκρυ, οί στεναγμοί μου, Ηύρανε σωτικά άπολιθωμένα. Τώρα τυφλός άπόμεινα ο καϊμένος Μήτε μένει πνοι μέσ' στη χαρδιά μου, Τό πάθος μου μέ φθείρει νά λαλήλω! Στόν άμμο του γιαλού γονατισμένος Τό πέλαιος που σ' άφαιξε θεά μου, Παρακαλώ νά σέ γυρίση πίσω...

† ΑΝΤ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

(Από τούς «Στεναγμούς» 1857)

ΤΟ ΨΕΜΑ

Έγέρασε στό ψέμα ή κοινωνία. Όστε ή ζωή καθήγησε ένα ψέμα, Κάθε δεσμός, κ' ή άγάπη, κ' ή φιλία Κ' ή πίστι κι' ο έθνισμός, όλα είναι ψέμα. Γιατροί, σοφοί, τεχνίτες, δικηγόροι. Κανείς δέν πάει μπροστά δίχως τό ψέμα. Ψέμα άναπνέει και συνηθάει τ' άγόρι Κι' αυξάινει και ζυμώνεται στό ψέμα. Εύχαις, χαιρετισμοί, συγχαρητήρια, Γέλοια, φιλιά, λαχάρες, εις ψέμα Πένθη, θρήνοι, καύμοι, συλλυπητήρια, Μνημόσυνα, κραυγές, είναι όλα ψέμα.

Ή πλιό σοφός ή πλιό κνυτός άπ' όλους θέλει είν' εκείνος που μισεί τό ψέμα. Όμως άν φύγη κι' άν κρυφτεί στους πόλους Πάντα θά βρη τραγού του τό ψέμα!

† ΓΕΩΡΓ. ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

(Από τά «Τραγούδια»)

Η ΦΙΛΗΜΕΝΗ

Μή με παιδεύης, μάνα μου καϊμένη, Και μήν κνττάς ο κόσμος τί θά πη. Άν είμαι από τό Γιώργη φιλημένη, Τά στέφανα θά κνυφουν τή νεροπή. Μή με πριδεύης, άκου τό παιδί σου, Γιατί πριχού ή ανοιξές φανή, Άλλη νεροπή θά νοιώσης στη ψυχή σου, Που θάειναι από τούτη κειό τρανή.

Στήν εκκλησιά θά μέϊδες στολισμένη Με ρούφα μυστικού πανηγυριού, Κι' εκεί θά μέ φιλούνε έαπλωμένη Όλα τά παλληκάρια του χωριού.

† Ι. Η. ΠΕΤΡΟΥΛΑΚΟΣ

